

Ik meen dat men in zoo'n geval het kind wel aanstonds terzijde zou kunnen leggen. De methode van BOLAND vereischt natuurlijk maar minimale excursies vergeleken bij de methode voor asphyctische pasgeborenen, toch geloof ik, dat het slappe hoofd bij de nieuwe methoden parten kan spelen.

Mocht tenslotte de praktijk aantoonen dat ik mij vergis, dan zal niemand daarover meer verheugd zijn dan ik zelf. Wij zijn dan rijker geworden in onze therapie, en wie zal vooruitgang niet toejuichen.

Amsterdam, 8 Augustus 1910.

A. F. SOER.

EEN WEDDENSCHAP.

Er zijn op het oogenblik in Algiers drie collega's: ALCIDE TREILLE, EMILE LEGRAIN en ROGER TREILLE, die de vaste overtuiging hebben, dat onze tegenwoordige opvattingen omtrent de aetiologie van de malaria geheel onjuist zijn. Zij zenden nu de volgende uitdaging de wereld in:

„Wij verwedden gezamenlijk tien duizend francs, dat welke aanhanger der bedoelde leer ook (nl. die betreffende de besmetting met malaria) ons niet de echte febris quartana kan bezorgen door middel van anophelesbeten volgens de gangbare gegevens, nl.: men late een lijder aan febris quartana door een aantal anopheles-muggen steken, dan wachte men den noodigen tijd (ongeveer 15 dagen) om aan de zoogenaamde parasieten de gelegenheid te geven hun ontwikkelingsgang in de organen der muggen ten einde te brengen, en dan late men ons door die muggen bijten. Wij verbinden ons overigens, geen enkele zoogenaamde praeventieve behandeling toe te passen, en ook geen geneesmiddelen te gebruiken, indien wij — wat wij onmogelijk achten — aldus met febris quartana zouden worden besmet. Wij loopen dus de kans, behalve op het verlies van 10000 francs, bovendien nog op een groote milt, kachexie en zelfs op den dood, dien de febris quartana evengoed als de andere vormen van malaria met zich kan brengen”.

Als er nu iemand op de weddenschap ingaat, dan komt er — hoe de afloop ook moge zijn — in elk geval eenig nut uit voort. Gelukt de enting, dan lijden de heeren TREILLE en LEGRAIN en sterven zij misschien een schoonen dood als vrijwillige menschenlijke proefdieren ter wille van de wetenschap, en tevens wordt er een onzer met 10000 francs gelukkig gemaakt. Gelukt de enting niet, des te beter voor leven, gezondheid en beurs der bovengenoemde heeren; de uitgedaagde proefnemer intusschen — hoewel de prijs in dat geval zijn neus voorbij gaat — mag dan toch de voldoening smaken, dat hij de officieele wetenschap van een waan heeft verlost!

Ik deel het nieuwtje mee, ongeveer zooals ik het onlangs in de *Presse médicale* las.

's-Gravenhage, Augustus 1910.

J. G. SLEESWIJK.
